

NIEBE V PLAMENECH

JENN
LYONSOVÁ

HOST

JENN
LYONSOVÁ

NEBE
V
PLAMENECH

PŘELOŽILA
JITKA ČUPOVÁ

BRNO 2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Sky on Fire

Copyright © 2024 by Jenn Lyons

Published by agreement with the author and the author's agents,

The Lotts Agency, Ltd.

All rights reserved

Cover Illustration by Michael Rogers

Maps by Jenn Lyons

Translation © Jitka Čupová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

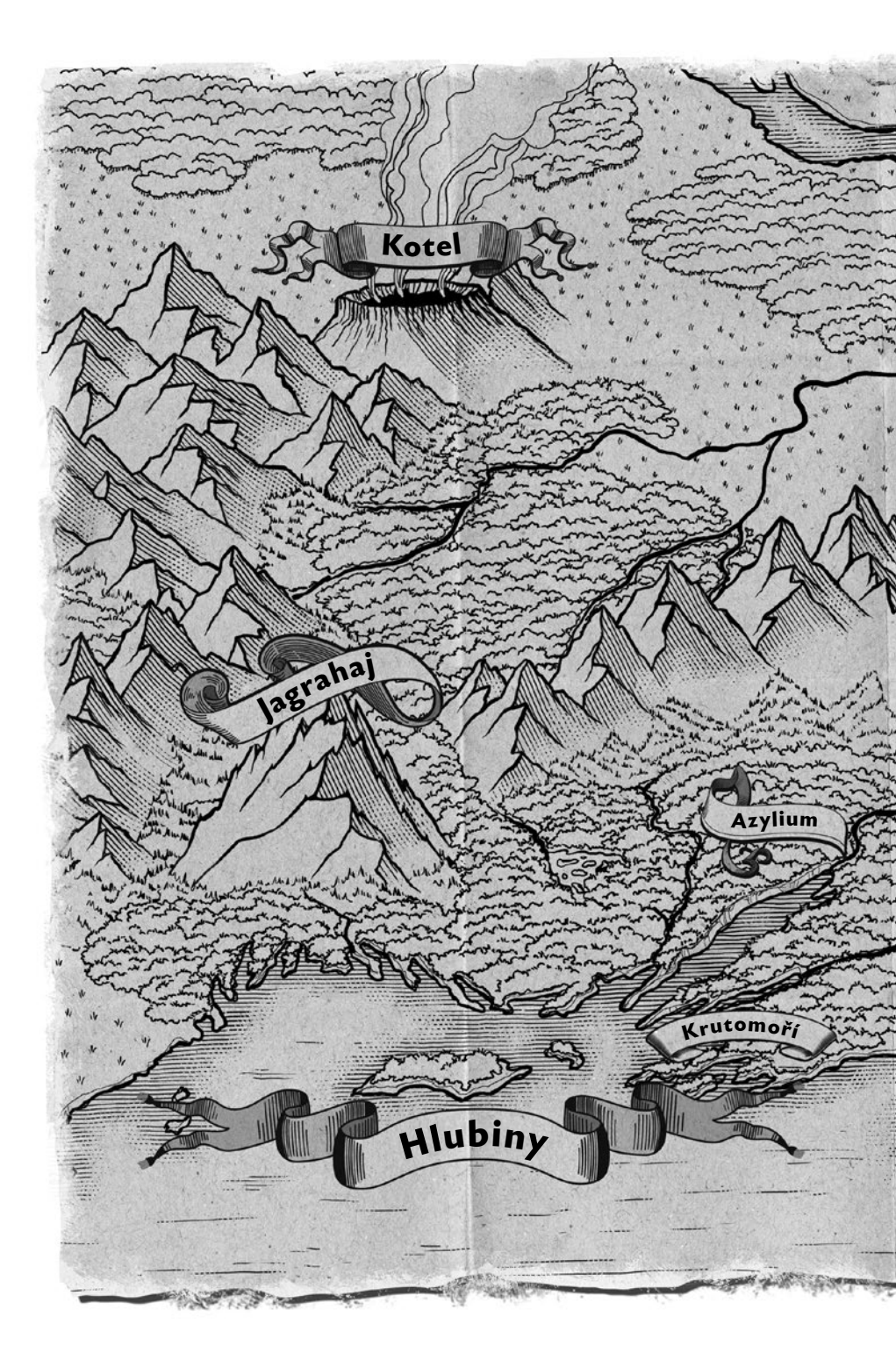
ISBN 978-80-275-1179-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1180-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1181-5 (MobiPocket)

Pro Reku.

Myslím, že tahle by se ti líbila.

Kotel

Jagrahaj

Azylium

Krutomoři

Hlubiny

Sprátelené městské státy

Sedmihoří

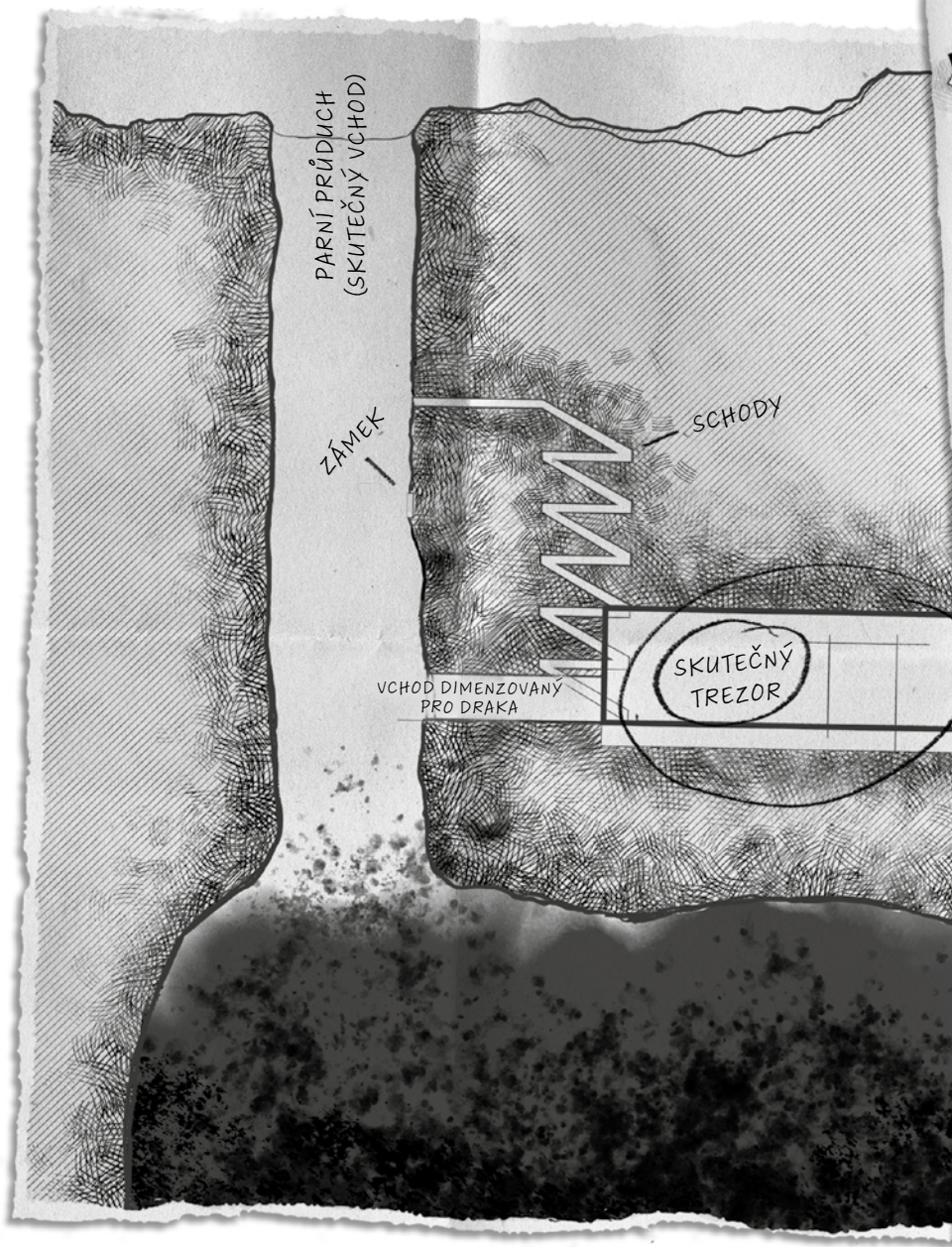
PARNÍ PRŮDUCH
(SKUTEČNÝ VCHOD)

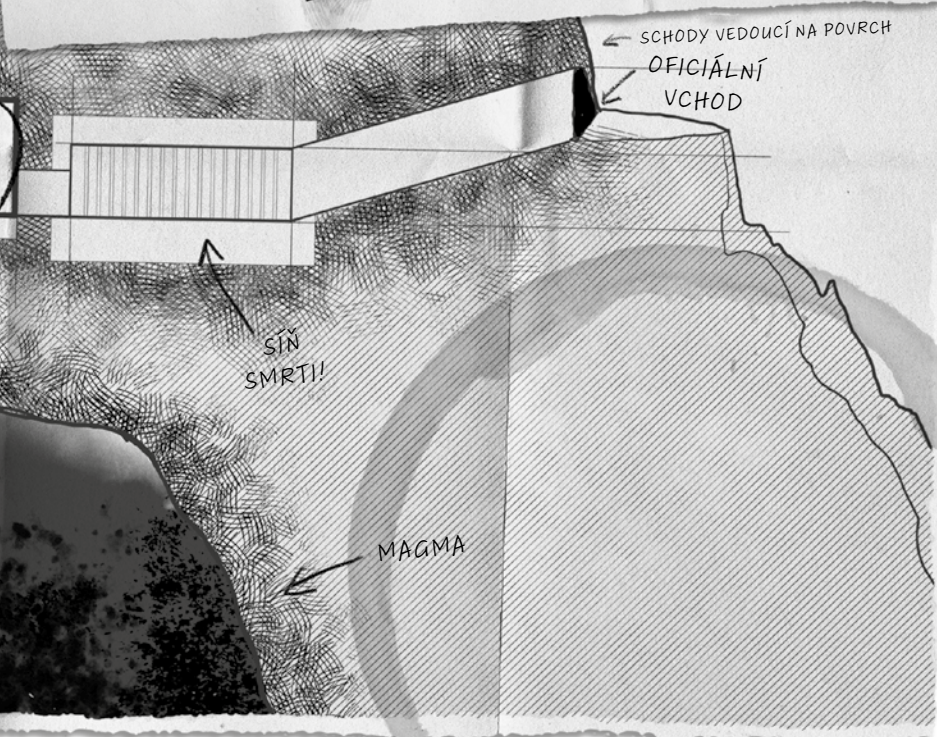
ZÁMEK

SCHODY

VCHOD DIMENZOVANÝ
PRO DRAKA

SKUTEČNÝ
TREZOR

PROLOG

Řev draka přerušil veškerý hovor.

Stovka lidí byla až dosud pohroužena do hodování, pití a oslav, ale při tom hluku se všech sto srdcí na moment zastavilo a stovka hlav vzhlédla od stolu. V hodovní síni zavládlo ticho, v němž se ozýval jen cinkot chvějících se sklenic, talířů a příborů.

Pár vteřin poté se kamenná budova otřásla, jako by na nejvyšší hřeben střechy dosedlo něco ohromně těžkého, nějaký neprozřetelně zvolený architektonický doplněk, který předznamenával katastrofální zřícení stavby. Nejen jeden host pronesl modlitbu k Eanidě. Jemná suť z omítky se snášela na nádoby na stolech i do otevřených úst vyděšených lidí.

Starostova žena si zachovala dostatek duchapřítomnosti, aby pohledem zkontrolovala ochranné magické destičky na stěnách. Zdálo se, že jsou nedotčené. Nešlo tedy o selhání jejich kouzla. Magické nápisy nemají šanci proti silám, jež přesahují jejich možnosti — například proti obrovským drakům, kteří přistanou na střeše.

„Měl jsem za to, že Aldegona sedí na vejcích,“ zašeptal starosta.

Na to jeho žena odpovíděla: „Taky že sedí.“

Starosta požádal příslušníka městské stráže, aby prověřil, co se děje. Dračí řev byl v Krystalberku možná docela běžný, ale přistání na střeše bez předchozího varování či oznámení nikoli. Strážný nestačil ujít ani pět kroků, když se vchodové dveře s hromovým zaduněním otevřely. Dovnitř prudce vnikl chladný noční vzduch, až svíce v místnosti zaplápolaly.

Do sálu vkročil dračí jezdec. Na sobě měl modrošedou koženou tuniku splývající přes tmavé kalhoty zastrčené do vysokých černých bot. Plechové nátepníky na předloktích zdobily tepané obrázky mraků, které se ve vyšité podobě opakovaly i na jeho plášti. Dlouhé černé vlasy měl sepnuté stříbrnou sponou vykládanou hematity a krk mu zdobil obojek ve stejném stylu. Vypadal mladě, což ovšem nic neznamenal — pouto mezi dračím jezdcem a jeho drakem přinášelo účinky, které málokdo dokáže pochopit.

V síni se rozhostilo ticho. Když si jezdec všiml, jak jsou všichni jeho příchodem zaskočeni, na rtech se mu objevil úsměv.

„Ale no tak,“ prohlásil a rozpráhl ruce. „Co ty protažené obličej? Tohle je přece oslava, ne?“ Když procházel kolem jednoho ze stolů, sebral sklenku vína stojící před mužem s nevěřičně vyvalenýma očima, přičichl k ní, nakrčil nos a zase ji odložil. „Jen by mě zajímalo, co tu vlastně slavíme?“

Starosta se postavil a uklonil se. „Patnácté narozeniny mého synka, ctihodný jezdc. Já jsem starosta Aiden e'Doreyl. Tohle je moje žena Belsaora a zde náš jediný syn Gvidinion. Kdybychom tušili, že k nám zavítáš...“ E'Doreyl raději přehodnotil svá slova. „Prosím, odpusť nám toto nedopatření, ctihodný jezdc, a přijmi pozvání k našemu stolu.“

Ten chlapec, Gvidinion, vypadal až na mírně buclatější tváře jako e'Doreylova mladší kopie, takže o starostově otcovství nemohlo být pochyb. Mladík se naklonil nad stůl a doslova se třásl vzrušením.

„Jak se jmenuje tvůj drak?“ zeptal se. „Přiletěl jsi, abys mě vzal do —“ Matka ho popadla za paži a stáhla jej zpátky na židli.

„Mlč!“ sykla na něj.

Chlapec překvapeně vyvalil oči.

Starostův úsměv poněkud povadl, ale rozhodl se nevšímat si manželky ani syna a místo toho se dračímu jezdc zнову poklonil. „Odpusť prosím synkovi jeho nadšení, ctihodný jezdc. Je příliš nedočkavý, rád by už začal s výcvikem.“

„Á, takže on je kadet?“ Dračí jezdec si ho změnil pohledem. „Gratuluju ti, že jsi byl vybrán. I k tvým narozeninám. Už jsi někdy letěl na drakovi? Pár jich znám.“

Než chlapec stačil vykoktat odpověď, otočil se dračí jezdec k jeho otci. „Myslím, že brzy jich pár pozná sám.“ V jeho očích se mihlo cosi zlověstného. „Pokud přežije.“

Starosta na to nestihl zareagovat, jelikož jezdec znovu zeširoka rozpráhl ruce a mírně sklonil hlavu. Velkorysý pozorovatel by to mohl nazvat úklonou. Ten méně velkorysý spíš urážkou.

„Jsem Jameh Felain, jezdec draka Tindrmose z Jagrahaje.“ Ukázal prstem ke stropu pro případ, že by někomu natvrdejšímu unikl význam druhého zmíněného jména. „Tindrmos by vás rád pozdravil osobně, ale tohle je míněno jako přátelská návštěva. Alespoň zatím.“

Starosta měl několik dlouhých vteřin v ústech příliš sucho, než aby dokázal promluvit. Belsaora ho silně štípala do nohy, aby se probral.

„Je nám potěšením tě u nás přivítat, ctihodný jezdcě,“ řekl Aiden e'Doreyl. „I když, připouštím, jsem poněkud v rozpacích, že jste se s Tindrmosem dostavili sem, a ne do Aldegoniných jeslí. Čemu vdčíme za vaši návštěvu?“

„Zradě,“ odvětil přátelsky Jameh.

Nedalo se říct, že by se účastníci banketu již stačili vzpamatovat z prvotního šoku, ačkoli se o to obdivuhodně snažili. Pomalu si už začínali mezi sebou šeptat — spekulovali o Jamehově původu, hodnotili jeho oděv, zajímali se o zmíněného draka. S Jamehovým posledním slovem však všechno to klevětění ustalo a vystříдалo ho ohromené ticho.

„Zrada?“ Starosta e'Doreyl ztěžka polkl, až mu poskočil ohryzek.

Jameh sebou trhl, ačkoli žádný důvod k takovému pohybu nebyl na první pohled zřejmý. Pak se dračí jezdec napřímil a oči se mu rozzářily, jako by v nich šlehaly blesky.

Možná to tak i skutečně bylo, protože kolem jeho náramků začala sršet elektřina, jejíž výboje mu sahaly až ke konečkům prstů. Na jezdce se snesla nehmotná přítomnost jiného tvora, naplňující celý sál hrozivou atmosférou strachu.

„Není snad zradou,“ promluvil Jamehovými ústy drak Tindrmos, „poskytnout pomoc a podporu těm, kdo jednají proti vašim nadřazeným? Královna Neveranimas je hluboce zklamaná.“

„My bychom nikdy —“ stačil vykřiknout kdosi z davu, než ho moudřejší soused umlčel. Síň znovu zašuměla rozrušeným šepotem.

„Ticho!“ okřikl starosta všechny přítomné s výjimkou dračího jezdce. „Všichni ven! Hned! Strážé, prosím, vyvedte hosty ze sálu.“

„Ale co ten drak?“ Nebylo jasné, kdo námitku vykřikl.

Starostova žena Belsaora vstala a rázně bouchla do stolu. „Vždy jsme dra-
kům sloužili výměnou za jejich ochranu a oni nám ji pokaždé poskytlí. Jistě
se i nyní dočkáme spravedlnosti.“ Položila manželovi ruku na rameno a zno-
vu se obrátila k hostům. „Nemusíte se bát ničeho jiného než toho, že urazíte
naše vzácné hosty. Nyní prosím přijměte naši omluvu a odejděte.“

Aiden vzal její ruku do své a políbil její hřbet. „Pro tebe to platí taky, Bel.
A našeho syna vezmi s sebou.“

„Ale otče...!“

„Ne!“ řekl důrazně starosta. „Slibuju, že ti to později vynahradím. Teď
udělej, co říkám.“

Poté co všichni kvapem odešli, zůstali v celé síni jen oba muži. Aiden
e’Doreyl se otočil k jezdci, nad jehož tělem stále ještě sršely blesky, jak skrze
něj plynula vůle jeho draka. Starosta podřízeně sklonil hlavu až k desce sto-
lu. Pak zvedl bradu alespoň natolik, aby mohl promluvit. „Vaše Eminence,
prosím vás, abyste mi poskytl více informací. Prosím, řekněte mi, kdo se
v Sedmihoří odvážil takové drzosti a proradnosti, že se obrátil proti našim
ochráncům.“

„Vy!“ řekl zlostně drak. **„Před patnácti lety. Vaším jediným úkolem bylo
popravit jednu bezvýznamnou ženu. Místo toho jste ji ukryli. Poskytli
jste jí ochranu!“**

Starosta e’Doreyl svažtil obočí a usilovně se snažil vybavit si nějakou
událost — jakoukoli událost —, která by odpovídala drakovu tvrzení.

Když se mu v mysli vynořila odpověď, celý zbledl.

„Předpokládám, že máte na mysli Anarod Amnedovou, Vaše Eminence?“
vypravil ze sebe nevěřícně a vyděšeně.

„**Jistěže!**“ zahřímal Tindmos. **„Je to rebelka, která přísahala věrnost
Zavadovi a zosnovala spiknutí proti První dračici. Myslel sis, že se o va-
šem úskoku nedozvíme?“**

Aiden e’Doreyl o krok ucouvl a málem zakopl. „Ale Vaše Eminence, ta
přece byla popravena...“

„**Nebyla!**“ odsekl drak. **„Porušili jste přísahu, když jste ji omilostnili!“**

Starosta polkl. „Neodvážil bych se nesouhlasit s někým, jako jste vy, velký
draku, ale...“ Když vzhledl a spatřil jezdcovy planoucí oči, zachvěl se a hlavu
opět sklonil.

„Nejsem zvědavý na tvoje výmluvy. Naprav chybu, kterou jste učinili, jinak bude První dračice předpokládat, že tu zrádkyni ukrýváš zde v Krystalberku. Kdo ví, co z tvého drahocenného města zbude, až s ním skoncuje.“ Budovou podruhé otrásl dračí řev, který znovu roztančil příbory na stolech.

Jedna z ochranných magických destiček při tom praskla.

Dračímu jezdci Jamehovi se do očí vrátila jeho obvyklá hnědá barva a celý se otrásl.

Starosta si vzpomněl, že by se měl nadechnout. „Ctihodný jezdcé, jistě si uvědomuješ, že...“

Jameh se probral z oblouznění a spodní hranou dlaně si promnul oči. „Co přesně si mám uvědomovat? Že jsi před patnácti lety nebyl starostou?“

„Před sedmnácti,“ opravil ho bezděčně e'Doreyl a hned se zarazil nad vlastním přešlapem.

Jameh přimhouřil oči. „Ano, správně. Před sedmnácti. Tak či tak, zdědil jsi hříchy svých předchůdců. Ať už je to spravedlivé, nebo ne, teď je to tvůj problém. Výhrůžka mého pána byla míněna vážně. Je věrný První dračici a není mu vlastní chovat se vždy rozumně, pokud je její pozice ohrožena.“

„Té dívce bylo teprve patnáct. Jak velkou hrozbu mohla představovat?“

Jameh se zamračil. „Spíš by sis měl klást otázku, jak velkou hrozbu bude pro tebe představovat dračí královna, pokud se jí znelíbíš.“

Starosta e'Doreyl si ubrouskem otřel čelo. „Četl jsem spisy tehdejší starostky, ctihodný jezdcé. Stojí v nich, že Anarod Amnedová byla za své těžké zločiny podle rozkazu popravena.“

„Lord Tindrmos má zaručenou zprávu, že přežila.“ Dračí jezdec vykročil ke dveřím a cestou ještě křikl přes rameno: „Dává ti měsíc na to, abys ji našel.“ Pozvedl prst. „A živou! Tindrmos tentokrát nehodlá vykonání rozsudku nikomu svěřovat.“

„Mohl by mi na to dát klidně tisíc let a bylo by to málo! Je mrtvá!“ vykřikl starosta, v němž strach — čirý a nefalšovaný strach — potlačil jakoukoli diplomacií či takt.

Jezdce to však neurazilo.

„Ani ne tak mrtvá, jako spíš ztracená,“ řekl a pak se mu v očích znovu objevil záblesk jízlivého humoru. „Dám ti malou radu. Když něco ztratím,

vždycky začnu hledat tam, kde jsem to viděl naposledy. Možná bys to měl taky zkusit. Jeden měsíc a basta.“

Jezdec vyšel ven a dveře se za ním přibouchly.

Aiden e'Doreyl se roztřesenýma rukama opřel o stůl a posadil se. Pár vteřin poté to v kamenném zdivu hodovní síně zaskřípalo, jak drak vzlétl vzhůru, a k podlaze se jako sněhové vločky opět snesla omítka.

Potom se rozhostilo ticho.

Starosta pohlédl k ochranným destičkám, ale žádné další škody na nich nespatrił. Přesto je bude třeba vyměnit. Zachvěl se při pomyslení, kolik si Kalcitová divize za tuhle zakázku naučtuje.

Jeho žena mu položila ruku na rameno.

„Měl jsem tušit, že mě neposlechněš, Bel. Jako vždy,“ řekl a složil si obličej do dlaní. „Slyšela jsi všechno?“

„Ano.“ Její hlas byl drsný jako nůž broušený žulou, ale když na ni pohlédl, oči měla jasné a ledově klidné. Nijak ho to nepřekvapilo. Belsaora byla nejsilnější žena, jakou kdy poznal. Všechny slzy dávno vyplakala a žádné jí už nezbyly.

„Co náš syn?“

„Je doma,“ odvětila. „Poslala jsem ho napřed.“

„To je dobře.“ Na okamžik zaváhal a pak ho přemohl smutek a hněv. „Nemůžu uvěřit, že...“ Potrásl hlavou. „Dovolí si nakráčct do naší síně jako...“

„Musím honem začít jednat,“ utrousila tiše Belsaora. „Zvěsti se šíří rychle jako oheň v Hlubínách. Naši nepřátelé budou tvrdit, že sem přiletěl drak a osočil tě ze zrady.“

Aiden na ni udiveně pohlédl. „Což taky udělal.“

„Ne,“ opravila ho, „za hříchy svých předchůdců nejsi odpovědný ty, ale starostka Amnedová. Můžu to lidem podat v pozitivním světle. Zajistit, aby si všichni uvědomili, jak jsi ušlechtilý, že jsi napravil její chyby. Možná nám to pomůže i v příštích...“

„Příští volby jsou mi ukradené!“ odsekl Aiden a popadl svou udivenou ženu za ruku. „Nebojím se o úspěch ve volbách. Bojím se o tebe. Není to pro tebe snadný úkol.“

„A co je na tom těžkého?“ zeptala se s předstíranou bezstarostností. Aiden e'Doreyl byl možná jedním z mála žijících lidí, kteří by dokázali její přetvářku

prohlédnout. „Anarod je už skoro dvacet let po smrti. Neveranimas se nejspíš pomátla na rozumu, když si myslí něco jiného.“

„Možná máš pravdu, ale pořád je to První dračice...“

„Neveranimas,“ zavrčela opovržlivě Belsaora, „nikdy nebyla První dračicí.“

„Technicky je to tak, Bel. Král Ivarion se už neprobudí, a tak je místo něj regentkou. Její slovo je zákon, což platí nejen v jejím království, ale i v celém Sedmihoří.“ Zavřel oči a týlem se opřel své ženě o klín.

Mlčky ho pohládila po vlasech.

Starosta otevřel oči a vzhlédl k ní. „Myslíš, že je nějaká šance... sebemenší šance, že ta holka pořád ještě žije?“

Jeho žena dál mlčela, ale tentokrát se zdálo, že si srovnává myšlenky. „Vyhodili ji z aerolodě ve výšce patnácti kilometrů, Aidene. Byli u toho svědci.“ Posměšně si odfrkla. „Máme se snad domnívat, že to není dostatečný důkaz, protože se nikdo neodvážil sestoupit do Hlubin, aby odtamtud přinesl její tělo?“

„Jestli to ale přežila...“

Belsaora po něm šlehla pohledem. „Nepřežila.“

Starosta si unaveně povzdychl. „Jak myslíš. Tak tedy nepřežila. Což ovšem znamená, že se musíme vypořádat s jednou nepříjemnou skutečností: jelikož její tělo nemáme,“ významně pohlédl na svou ženu, ale ta mlčela dál, „nemůžeme dokázat, že jsme ji skutečně popravili.“

„Ne, my,“ opravila ho Belsaora, „ale starostka Amnedová. To ona...“ odmlčela se, aby se trochu vzpamatovala. „Vlastně *on* popravil vlastní dceru.“

Aiden zachytil její tichou revizi vlastních slov a zdálo se, že se chystá přehodnotit svůj původní pohled na věc, namísto toho se však zarazil a zaryl nehty do dřevěné desky stolu. „Na tom, kdo tehdy úřadoval, vůbec nezáleží,“ řekl. „Víš přece, že draci nás od sebe nerozeznají, pokud s námi nemají osobní vztah.“

Belsaora zpozorněla, její pohled ztvrdl a objevil se v něm zálučný záblesk. „Právě jsi udeřil hřebíček na hlavičku.“

Starosta se vsedě obrátil, aby pohlédl své ženě do očí. „Co tím chceš říct?“

„Přesně to, co si myslíš.“

„Nenaznačuješ snad, že bychom místo ní poslali drakům někoho jiného?“

„Proč ne? Kdybychom tomuhle drakovi nechali přivést jakoukoli náhodnou ženu a tvrdili, že je to Anarod, myslíš, že by to poznal? I kdyby snad křičela, že je nevinná a nejmenuje se Anarod, kdo by jí věřil?“

„Nikdo. Máš pravdu,“ připustil starosta a pak se toho nápadu zalekl. „To neudělám, Bel. Nepošlu nevinnou ženu na smrt!“

Belsaora mu věnovala sladkobolný úsměv. „Ach, lásko moje. Vždycky jsem věděla, že pro tuhle práci jsi až příliš čistá duše.“ Dotkla se jeho tváře a zašeptala: „Svět je plný lidí, kteří si nic jiného ani nezaslouží. Já bych namísto Anarod Amnedové bez váhání poslala na smrt nějakou zrůdu a klidně bych spala s vědomím, že pro jednou byl odsouzen skutečný viník.“

Sevřel její ruce v dlaních. „Pak je nejspíš dobře, že o tom nerozhoduješ ty, nemyslíš?“

„Nebud' blázen! Slyšel jsi přece, co nám hrozí.“

Aiden přikývl. „Ano, slyšel jsem, co říkal. Ale taky si vzpomínám, co se stalo, když tehdy Neveranimas nařídila Anarodinu popravu. Celá letka draků se za bílého dne usadila za městem a Aldegonina slova pronášená hlasem jejího jezdce se za pomoci kouzla nesla na všechny okolní vrcholky hor. Každý člověk v celém Sedmihoří slyšel, z čeho je ta dívka obviněna.“

„A vykřikovat obvinění z velezrady uprostřed oslavy narozenin našeho syna je podle tebe snad ukázka decentní diplomacie?“ Belsaora pohlédla na manžela s pozvednutým obočím.

„V případě draka? Ano. Kdyby měl Tindrmos pro tohle absurdní tvrzení nějaký důkaz, vyřvával by ho z vrcholků hor místo toho, aby narušil oslavu našeho syna.“

Jeho úvaha ji zaujala. „Myslíš, že to na nás jenom hraje?“

„Určitě. Jen si lámu hlavu, jak si s tím poradíme.“

Oba pak přemítali o svých možnostech, či spíš o jejich nedostatku.

Ani jeden z nich při tom neslyšel kroky jejich syna, který nenápadně vychouval z místnosti.

ČÁST PRVNÍ
HLUBINY

PEKLO

Nebesané měli pro Hlubiny i jiné pojmenování.

Peklo.

Rozhodně bylo výstižnější. Hlubiny byly až příliš fádním názvem, který se s jistou urputností používal pro jakékoli území nacházející se v prostoru mezi hladinou moře a nadmořskou výškou tisíc pět set metrů. Nebesanům to pojmenování připadalo výstižné jen díky tomu, že sami uvažovali v kontextu podstatně větších výšek.

Naproti tomu Peklo jakožto místo určené k trestání provinilců, žhavé až k nesnesení a obývané nestvůrami a zatracenci, představovalo mnohem přesnější a dostatečně varující pojmenování. Lidé, kteří v Hlubinách žili, si o tom mysleli své, ale jejich názor nikoho nezajímal.

Ačkoli Nebesané považovali Hlubiny za místo, kde člověk žije jen za trest, zároveň platilo, že kdo chce či musí, s trochou dobré vůle se časem naučí Peklo milovat.

Anarod se to naučila.

Hlubiny se nepodobaly netečným vrcholům hor ani lhotejnému nebi. Vyžadovaly neustálé soustředění a plnou pozornost. Anarod se mohla svého nového domova bát a nenávidět ho, ale nemohla popřít, že každá jeho část má v sobě divokou krásu a bujaré křivky nespoutané přírody, které jsou příliš vzpurné, než aby je bylo možné ovládnout, a příliš nebezpečné, než aby je bylo možné ignorovat. Dusný, lepkavý vzduch a úmorné vedro představovaly jen mírné nepohodlí ve srovnání se skutečnými hrozbami těchto krajů: rozbouranými oceány, běsnícími bouřemi a obřími masožravci.

V džunglích a savanách Hlubin i v jejich pouštích, lesích a divokých, neustále se měnících zelených vodách žily všechny nestvůry ohrožující lidstvo. Nejhorší z nich — skuteční démoni pekla — byli však odjakživa sami lidé.

Právě to proběhlo Anarod hlavou, když sledovala dvojici verbířů z Krutomoří.

Krutomořští se vyhýbají zelené barvě, kterou si na kůži natírají i lidé většiny kmenů z džungle, a místo ní dávají přednost šedofialové. Z nárameníků, které měli ti dva připevněné na pažích, jim do všech stran trčely zelené ostny, aby si někdo náhodou nepomyslel, že jsou kdovíjak přátelští.

Ani jeden se jí nepředstavil a ona se jich neptala. Rozhodla se, že jednomu bude říkat „Copánek“ podle jeho vlasů a druhému „Škrabák“, protože se neustále drbal a na jedné paži už měl barevné bláto natolik odrotené, že pod ním byla vidět hnědá kůže.

„Máš poslední šanci přijmout naši nabídku,“ prohlásil Copánek a pevněji sevřel hrušku meče.

Vzhledem k tomu, že zmíněnou „poslední šanci“ měla v minulosti už čtyřikrát, poté co ji Krutomořští zajali, začínala ji tato výhrůžka poněkud nudit. Klidně tedy odpověděla mlčením. Pokud oba usoudí, že její souhlas už není nutný, Mordie čeká schovaná za nedalekým pahorkem.

Nezdálo se, že by ji chtěli přemlouvat. Škrabák se i přesto tvářil kysele, jako by nedokázal pochopit, proč Anarod neskočí po nabízené příležitosti.

„To neustálé odmítání už začíná být otravné, ale když se teď s námi vrátíš, Jeho Veličenstvo ti to nebude mít za zlé.“

„To mluvíte o Sikaryonovi?“ V poslední době toho o něm slyšela až dost a nic dobrého. Není to tak dávno, co se stal *náčelníkem*, poté co kvůli tomuto postu zabil svého strýce. Následně se pyšnil titulem *vojevůdce*, zatímco děsivým tempem decimoval okolní kmeny.

A teď z něj byl *král*.

Anarod se Krutomoří vyhýbala, ale nebylo jí to nic platné, když po ní pátrali i za hranicemi.

„O *králi* Sikaryonovi,“ opravil ji Copánek. Zjevně očekával její údiv.

Naklonila se k němu, jako by mu chtěla svěřit důvěrnou informaci. „Jedna věc mi pořád vrtá hlavou. Vážně zabil dvacet mužů i s manželkami, které vězní u moře?“

Copánka její otázka očividně vyvedla z míry. „C-cože?“ koktal. „Co je to za pomluvy?“

„Já vím,“ souhlasila Anarod. „Zní to směšně. Jak by mohl ovládat dvacet manželských párů, když si nedokáže poradit ani...“

Zarazila se, když zachytila, jak Mordie, která má smysly mnohem citlivější než ona, náhle zpozorněla.

„... se mnou?“

Z džungle se ozval pronikavý vriskot. Nebyly to lidské hlasy, přesto je poznala. Skalní wyrmy. Na lovu.

O vteřinu později začaly wyrmy jedna druhou přivolávat.

Anarod vytasila meč, ačkoli šlo o zbytečné gesto. Skalní wyrmy dorůstají délky přes pět metrů, mají tvrdou kůži a zuby ostré jako břitva. Čtyři končetiny používají k běhu a zbylé dvě mají zakončené ostrými ostny k probodávání kořisti. Samice žijí samotářsky, a jelikož na světě není žádná spravedlnost, samci se pohybují ve smečkách.

Při lovu skalních wym se používají oštěpy, šípy, pasti nebo nejlépe kouzla. Meče nikdy, jelikož při jejich délce by obluda lovce probodla dřív, než by ji stihl aspoň škrábnout.

„Jsi přece čarodějka, která dokáže ovládat zvířata!“ štěkl na ni Škrabák. „Nemůžeš něco udělat?“

Útroby jí sevřel hořký pocit. Takže Sikaryon jim prozradil, co je zač. „Ano. Ale ne více zvířat najednou,“ odpověděla a namířila čepel k džungli. „Takže utíkejte!“

Škrabák se dal do běhu. Skutečnost, že ji uposlechl, by za běžných okolností byla k popukání. Náhle se však zarazil a ve tváři se mu objevil zarputilý výraz.

„Přivolávám svou titánskou dračici!“ křikla na něj Anarod. „Utíkej!“

Copánek popadl Škrabáka za paži. „Nech ji, ať si s nima poradí.“ A odtáhl kamaráda do křoví.

Ozval se vriskot, ale ne ze směru, kterým utíkali verbíři. Pořád ještě měli šanci uniknout.

[Mordinko, zlatíčko, potřebuju tě. Máme tady prácičku.]

Anarod se pomocí líany vytáhla na větev. Vždycky to bylo snazší, když se držela stranou. Ne sice o moc bezpečnější (jelikož wyrmy umějí šplhat na stromy), ale aspoň neskončí ušlapaná.

Za pahorkem se titánská dračice zvaná Mordie zvedla na svých šesti silných nohou. Byla mohutným exemplářem svého druhu: v kohoutku měřila šest metrů a na délku patnáct. Pruhované šupiny jí v ostrůvkovitém světle prosvítajícím korunami stromů džungle poskytovaly skvělé maskování.

Navzdory své velikosti se pohybovala sotva hlasitěji než listí ševelící v lehkém vánku. Dokonalá lovkyně se zuby velkými jako meče dokázala skolit vše, co bylo menší než dospělý drak. V Hlubinách to znamenalo doslova všechno, včetně většiny ostatních titánských draků.

[Vyrážíme na lov!]

Mordie nadšeně pohodila hlavou. Vždycky se na lov těšila, i když technicky vzato to nebyla ona, kdo lovil.

Anarodino tělo se bezvládně svalilo zády na větev. Přesunout své vědomí do mysli zvířete bylo jako proplout oceánem husté smoly a konečně nasát do plic čistý vzduch. Jako vstát z hlubin a zhluboka se nadechnout nové reality. Sotva se usadila v mysli dračice, Anarodiny smysly se mnohonásobně zostřily. Svět se proměnil v gobelín plný barev, vůní a zvuků. Cítila nedaleko rostoucí stromy dama, skalní wyrmy, kvetoucí koremfely — a odporný lidský zápach. Díky zbystřenému sluchu dokázala wyrmy rozeznat od ptáků, lidí a jiných predátorů. Kdyby už oba muži byli v bezpečné vzdálenosti, Anarod by jí nechala volnost, ale nacházeli se stále příliš blízko. Nevěřila, že by její mazlíček dokázal ovládnout svůj lovecký instinkt. Jak Mordie uvidí něco běžet, bude to pronásledovat.

Skalní wyrmy vběhly na čtyřech nohách na mýtinu, kde všechny strnuly a zvedly hlavy, jelikož vycítily většího predátora.

Anarod se postavila do své plné výšky, nebo spíše do plné výšky svého draka, a vykročila ke smečce jako smrtící monstrum, které se nemá čeho bát.

Wyrmy se k ní otočily, sklonily hlavy k zemi a začaly zlověstně vrčet.

To nebyla správná reakce. Měly se pustit za slabší kořisti a utéct před tou silnější, tedy pronásledovat verbíře, čímž by Anarod umožnila napadnout je zezadu.

Místo toho ji však vyzývaly na souboj. Anarod vyběhla na mýtinu přímo před jednu z těch „menších“ potvor. Zahryzla se wyrmě do krku a překousla jí páteř. S žalostným zasténáním umírajícího zvířete jí ústa zaplavil příval horké krve.

Přitom však ucítila i něco dalšího, něco známého: Škrabákův pach. Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby nevycházel přímo z umírající wyrmy, tedy spolu s mnoha dalšími lidskými vůněmi, z nichž k němu žádná nepatřila. Jak by mohl krutomorský voják přijít do kontaktu s...?

Znovu si ta zvířata prohlédla. Lana. Pásky kůže. Cinkot kovových kroužků narážejících na kožnaté krky.

Tohle není žádná divoká smečka, ale...

Cvičená zvířata.

Tělo mrtvé wyrmy odmrštila stranou a rozhlížela se po lidských bojovnících. Dosud cítila jejich pach, takže kde jsou?

Vtom na ni smečka zaútočila. Anarod zařvala, až hrdelní zvuk zavibroval celým jejím vypůjčeným tělem. Pro lidi je sotva slyšitelný, avšak pro zvířata z hlubin je ohlušující jako hromobití. Zakousla se do další wyrmy a zuby jí vyrvala kus masa z těla.

Ostatní zvířata ji obestoupila.

Vtom uslyšela zařinčení kovu o kámen a následné klení.

Když se ohlédla, zjistila, že ti dva krutomorští parchanti neutekli. Místo toho slídili kolem stromu, kde Anarod ukryla své tělo. Škrabák nesl její bezvládnou tělesnou schránku přehozenou přes rameno. Řinčení, které ji varovalo, vydal její meč, když vyklouzl z pochvy a narazil na kámen na zemi.

Anarod zavrčela. Sikaryon jim řekl o jejich schopnostech úplně všechno. Vnímala to jako zradu.

Copánek se rozběhl pro spadený meč. „Běž!“ křikl na Škrabáka. „Ostatní už čekají!“

Ostatní.

V uších jí tepalo. Byla to tedy od začátku past. Sikaryon neměl v úmyslu strpět páte selhání. Tohle nebyl žádný nábor — byl to únos. Jedna z wyrmy využila její nepozornosti a oběma předními končetinami ji bodla do nohy — tedy do Mordiiiny nohy. Anarod se obrátila a smýkla s opovážlivým zvířetem, přičemž smetla i několik druhů z jeho smečky, kteří nestihli uskočit.

V noze však zela hluboká rána.

Anarod cítila mrazivou bolest a viděla, jak se jí z rány řine krev. Prostřední nohou nakopla další wyrmu do žeber a odměnou jí bylo uspokojivé prasknutí kostí.

Jiné ze zvířat se pokusilo zopakovat úspěšný pokus první útočící wyrmy a zahryznout se Mordii do přední nohy.

Tentokrát však byla Anarod ve střehu a samec se ke své smůle ocitl v dosahu jejích čelistí. Rozerval mu krk a mrtvolu odhodila ke zbytku smečky.

Ačkoli byly wyrmy v přesile, možná by je postupně všechny porazila, ale k mytíně se blížili další lidé, nejspíš posily přicházející ji dorazit.

Uvědomila si, co to všechno znamená, a sevřely se jí útroby: Sikaryon se naučil cvičit skalní wyrmy. Jeho neuvěřitelné úspěchy v bojích proti tolika kmenům tedy měly snadné vysvětlení.

Horší bylo, že s naprostou jistotou věděla, odkud její bratr ve zbrani na takový nápad přišel: *od ní*.

Ve vzduchu se vznášel pach čerstvé krve.

Lidské krve.

Ten pach zmátl jak ji, tak i Mordiino potlačené vědomí. Žádný člověk přece nebyl zraněn.

Škrabák se zastavil. Zdálo se, že i on je z toho zmatený.

Upustil Anarodino tělo necitlivě na zem. Bolestně ucukla. Z toho jí zůstanou pěkné modřiny. Stále neviděla žádné náznaky zranění, i když Mordiin nos byl přesvědčený o opaku.

Vtom Škrabák zachřel, jako by se dusil, a z očí, nosu i úst se mu začala řínout krev — vlastně ze všech tělesných otvorů.

Nešlo o běžné krvácení, krev mu odevšad doslova tryskala. Jeho parťák Copánek na něj cosi zakřičel. Snad jeho pravé jméno.

Anarod netušila, proč Škrabák zemřel právě tímto způsobem, ale mohla si to domyslet.

Magie.

Právě v ten okamžik Anarod ucítla nově příchozí. Nešlo o krutomorské posily. Tihle byli jiní. Voněli parfémovaným louhovým mýdlem a čistou kůží, olejem na zbraně a psacím inkoustem, ale to, co jí zvedlo ještěří límec, byla kořenitá vůně pížma a horkého kovu. Mordie ten pach znala až příliš dobře, protože právě takto byli cítit její jediní přirození predátoři.

Draci.

Pokud někde poblíž číhal drak, bylo to jako dostat se z rozbouraného moře rovnou do sítí příliváků.

„To je pěkná banda naštvanejch ještěřů,“ prohodila zrzavá žena v haudánštině. Zdálo se, že ji to těší. „Odneste tu ženskou. My se postaráme o wyrmy.“

Anarod se vzepjala, vykopla zadníma, zařvala, až se otřásla zem, a jediným mocným dupnutím zlomila další wyrmě hřbet.

Bylo jich moc. Ke svému tělu se přes ně nedostane.

Copánek se pokusil utéct, ale rozhodl se příliš pozdě.

Kovový záblesk mu proťal krk tak rychle a čistě, že když hlava odpadla od těla, jeho oči se stále ještě pohybovaly. Meč přitom švihl vzduchem sám od sebe, aniž by ho někdo držel. Zvláštní způsob, jakým se otáčel a měnil směr, naznačoval, že jde o zbraň upevněnou ke konci neviditelného lana — o zbraň, která je nějakým způsobem řízena.

Anarod opět zahlédla tu zrzku. Stála těsně za hranicí stromů, otáčela se a pohybovala rukama v pantomimě bojovnice na dálku ovládající zbraň. Navzdory nebesanskému oděvu měla světlé vlasy a bledou pleť, která je obvykle k vidění na těle obyvatel Hlubin, když ze sebe smyjí barvu.

Na té ženě si všechno vzájemně odporovalo. Vypadala jako Hlubiňanka, ale oblékala se jako Nebesanka. Nosila — či ovládala — meč, ale používala ho tak, že musel mít na sobě důmyslnou magickou inskripci, nebo vyžadoval přímo použití kouzla. Vzhledem k tomu, že zrzka pochází z Hlubin, druhá možnost se zdála pravděpodobnější, ale pach vznášející se ve vzduchu naznačoval jinou možnost — dračí jezdkyně.

Jak by Hlubiňan mohl být dračím jezdcem?

Ať už byla odpověď jakákoli, dračí jezdec nutně potřebuje draka, a ten pravděpodobně létá někde poblíž. A drak v blízkém okolí znamená, že Anarod musí okamžitě zmizet nejméně deset kilometrů daleko.

Její možnosti se tím zúžily na jedinou — uprchnout.

Krutomořští se blížili. Anarod slyšela, jak je dohání nejméně deset bojovníků, ale věděla, že Sikaryon jich bude mít ještě mnohem víc. V záloze čekají válečníci, kteří tento střet naplánovali a přišli sem připraveni střetnout se s titánskou dračicí i se ženou schopnou ovládat zvířata pomocí magie.

mlčky Sikaryona proklela. Znal ji až příliš dobře, byl svědkem každého kouzla, které objevila. Kdyby teď utekla, padla by přímo do jeho pastí.

Stála uvězněná mezi útesy a přílivem.

Zneškodnila dost wyrm, aby si mohla dopřát chvíli na rozmyšlenou. Ukázalo se, že Nebesany více zajímá zabíjení wyrm než boj s jediným obrovským titánským drakem. Což se jí v tuto chvíli hodilo, i když jí to připadalo podivné.

Podivné chování Nebesanů se však změnil, jakmile se vypořádají s poslední wyrmou. Mordie je až příliš nebezpečná, než aby ji nechali být. Anarod se s nimi musí nějak domluvit — což ale nejde, dokud se nachází v těle titánské dračice.

Navíc potřebovala utéct, a to ve svém vlastním těle.

Pozadu odběhla pryč od svého skutečného těla, pryč od Nebesanů, směrem k první zabité wyrmě. Teprve pak se k Nebesanům obrátila zády a sklonila hlavu k dosud horkému tělu mrtvého zvířete, z něhož stoupala pára.

[Jez, Mordinko.]

Žádného titánského draka nebylo třeba dvakrát pobízet, aby se nažral. Mordie může polevit ve střehu jen na několik vteřin díky tomu, že źródlo obvykle bleskurychle zhltná. Snad to bude stačit.

Anarod se vrátila do svého těla. Po přesunu vědomí ji přepadl pocit chladu, zranitelnosti a potlačované paniky z probuzení na neznámém místě. Lebka jí pulzovala bolestí, jak se udeřila, když ji Škrabák pustil na zem. Šaty měla nasáklé jeho krví.

Nikdy nezjistila, jak se vlastně doopravdy jmenoval.

Posadila se a zvedla ruce na znamení, že se vzdává.

„Neubližujte jí!“ křikla haudánsky. Tento jazyk používala velmi zřídka, a tak měla co dělat, aby se nepřekřela. „Ta dračice je moje. Za chvíli nás tu přepadnou. Můžu nás odsud všechny dostat, ale musíme vyrazit hned.“

Muž středního věku navlečený do tlusté vrstvy šatů se na ni usmál. Pokud měl u sebe zbraň, neviděla ji. „Ach, spanilá dryádo, jaká radost z tvého nečekaně nabytého vědomí. Ovšem mylíš se, naše utěšená situace si rychlého odchodu nežadá.“

Anarod na něj nechápavě zírala. Je možné, že volně parafrázoval *Údolí zeleně* od Huala Lagareba? Nevzpomínala si na mnoho jiných nebesanských her, kde by se o „zelenokožcích“ z Hlubin mluvilo jako o „dryádách“. Rozhodně to předčilo obvyklé pejorativní —

„Trollí slečinko, on tím chtěl říct, že i když je možná rozkošný zjistit, že umíš mluvit jako civilizovaná osoba, nejsme to my, kdo je v nebezpečí.“

Vysvětlující slova doprovodil posměšek, načež se na scéně objevila jejich autorka. Byla to jedna z oněch dvou žen, které Anarod prve spatřila. Ne ta zrzka. Tahle byla mladší a její nebesanský původ byl jasněji patrný: tmavá pleť a kudrnaté vlasy. Tvář jí s nepřítjemnou symetrií brázdily dosud nezhojené jizvy — jejich rozmístění bylo až příliš přesné, než aby šlo o náhodu. Musel v tom být záměr.

Byla oblečená, jako by se pořád ještě nacházela ve výšce šesti tisíc metrů: dlouhý tmavě šedý kabát s černými lemy, pod ním košile prošívaná stříbrnou nití. Mezi oblečením se co chvíli zablýskl některý z předmětů, jež jí v hojném počtu visely z límce i opasku — slušná sbírka dýk.

„Ještě jednou mi řekneš *trollí slečinko* a poznáš, co jsem zač.“

Pokud je střet nevyhnutelný, někdy je dobré odbýt ho co nejdřív.

Zjizvená žena byla evidentně téhož názoru. „Nepovídej!“ V každé ruce začala protáčet dýku ve složité sérii triků — taková ta nesmyslná machrovinka, která ve skutečném boji nehraje žádnou roli.

Roli naopak hrála skutečnost, že dýky používala v zápase proti skalním wyrmám. Neútočila jimi na dálku jako ta zrzka, ale využívala je v boji na blízko.

A kupodivu byla stále naživu.

Anarod si souboj s ní zařadila do kolonky s názvem: „Jen když k tomu budu mít zatraceně dobrý důvod“.

Druhý muž zavětlil. „Ne,“ prohlásil. Ačkoli byl podsaditý, nezadýchával se a podobně jako jeho společník byl i on neozbrojený.

Zjizvená žena se zarazila uprostřed otočky dýkou. „Ne? Co tím myslíš, že ne?“

„Míří sem další wyrmy.“ V jeho haudánštině byl slyšet zvláštní přízvuk. Nebyla jeho rodným jazykem. „A taky další lovci.“

Jakmile to zaslechla zrzka, přivolala si meč zpátky do ruky. Když si měřila Anarod kritickým pohledem, zatřpytily se jí na ruce zlaté zahradní prsteny. „Vypadá to, že si umíš skvěle získávat nové přátele.“

Zrzka vypadala na dvacet a byla hezčí než všechny květiny v džungli. Hezčí, ale také křehčí, jako nějaký vzácný portrét vyrytý do tenké lastury. Nosila však prsteny ze žlutého zlata. Kdo může být tak bezostyšný a drzý, aby nosil zlaté prsteny?

„Očividně,“ odsekla Anarod.

„Jsem ohromena,“ dodala žena a otřela si wyrmy krev z meče o kalhoty, čímž narušila jakýkoli zbývající dojem vlastní křehkosti. Vypadala jako Hlubianka, kterou však být nemohla — ne v tomto oblečení, ne s touto vůní a ne s těmi prsteny.

„Musíme odsud zmizet,“ prohlásila Anarod.

Když se však obrátila k Mordii, uvědomila si, že je tu jeden problém: ta zraněná noha. Dračici vytékal z rány v přední noze proud tmavě rudé krve. Bude vůbec schopná běžet?

Ale mají snad na výběr?

Zatímco si Anarod s úzkostí ránu prohlížela, krvácení náhle ustalo. Zničehonic, aniž by se krev nejprve srazila, aniž by se vytvořil strup, bez obvazu či náplasti.

Zavalitý muž spustil ruku, na níž neměl na rozdíl od zrzky žádné ozdoby, k zemi. „Odcházíme,“ souhlasil.

I když se naučil oblékat jako Nebesan, zůstal mu přízvuk typický pro obyvatele Hlubin. Nijak zvlášť se však nesnažil o bezchybný dojem. Nenosal ani zahradní, ani společenské prsteny a vlasy neměl spletené do copánků připnutých k hlavě. Anarod napadlo, jestli snad také není dračím jezdcem. To by ale nedávalo žádný smysl. Odkdy si draci podrobují Hlubiany? Pokud to ale nebyl dračí jezdec, odkdy draci nechávají čaroděje naživu?

Na řešení podobných záhad však nebyl čas.

Anarod se za pomoci ohlávky vyhoupla Mordii na hřbet. Dračice neprotestovala, byla zvyklá. Na to, co mělo přijít dál, už tak zvyklá nebyla, ale Anarod si slíbila, že to svému mazlíčkovi vynahradí později.

„Vylezte si za mnou nahoru,“ řekla ostatním. „Předběhneme je.“

„Nebo je můžeme jednoduše porazit.“ Zjizvená žena si očistila zakrvácené dýky a zasunula je do pouzder. „Se smečkou skalních wyrm si snadno poradíme.“ Mávla rukou přes mýtinu, aby svá slova potvrdila. Anarod si všimla, že nosí stříbrné nebesanské prsteny.

„Ne,“ prohlásil stručně tlustoch, jako by to byl dostatečný argument.

„Slyšela jsi ho: říká ne.“ Zrzka si promnula ruce. „To znamená, že nás čeká projížďka.“ Pak se pootočila a zvolala: „Gvidinione, můžeš vylézt!“

Z křoví vyběhl třetí muž.

Ne, opravila se Anarod, z křoví vyběhl *chlapec*. Nebesanský hoch, nanejvýš tak šestnáctiletý, příliš mladý, než aby nosil zahradní či divizní prsteny. Byl skoro stejně hezký jako zrzka, i když měl vykulené oči a svěží buclaté tvářičky, zatímco v její kráse se zračil nádech ženy znalé světa. Na první pohled nebyl o nic více ozbrojen než druzí dva muži.

Anarod pocítila osten hněvu. Oni si přivedli do Hlubin *dítě*? Co si vůbec myslí? A *myslí* ti lidé vůbec?

„Tak pohněte,“ vybídla je, „nebudu to opakovat.“

Při pohledu na krvavou scénu na mýtině poseté mrtvolami wyrm chlapec vyvalil oči a zvolnil krok. Způsob, jakým se rozhlížel po bojišti, naznačoval, že nikdy v životě nebyl tak blízko smrti. Zjevně nevěděl, jak se s tou hrůzou vypořádat.

Když pohlédl na Anarod, udivený výraz se mu opět vrátil, ale tentokrát spíš proto, že nikdy neviděl ženu se zelenou pletí, která by měla na sobě jen pár kousků kůže. Skutečná živá trollí holka z masa a kostí.

Chlapec zčervenal a díval se všude kolem, jen ne na ni.

Jako první došla k dračici zrzka. Lano, které pro ni Anarod nechala spuštěné, aby mohla snáze nasednout, nechala viset a vyběhla na zvíře zezadu podél páteře. Ostatní vzali zavděk lanem a improvizovanou stoličkou, kterou Mordie vytvořila ze své ohnuté nohy.

„Zahákni se!“ nakázala Anarod zrzce.

Žena už sahala po opasku, když se zarazila. Pak se rozzářila jako sluneční světlo třpytící se na moři a srdečně se rozesmála. Nebesané totiž málokdy mívají na opasku karabiny.

Dračí jezdci je oproti tomu nosí neustále.

Zrzka nepřestávala hledět Anarod do očí, a aniž by na vteřinu odvrátila zrak, vytáhla z opasku karabinu a připnula ji k Mordiinu postroji. V jejím upřeném pohledu byla odpověď, posměch i příslib, a to vše v elegantním podání nejzelenějších očí, jaké kdy Anarod viděla.

Odpověď zněla: „Ano, uhádla jsi — jsem dračí jezdčyně.“ Posměch znamenal: „Co s tím asi tak uděláš?“ A příslib vypovídal o tom, že v životě této ženy neexistuje jediný okamžik, kdy by nedělala problémy, a kvůli Anarod s tím rozhodně nehodlá přestat.

Ostatní se poslušně chopili kožených popruhů.

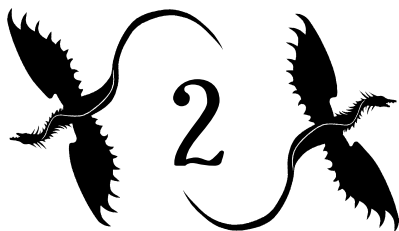
Anarod se ohlédla, aby se ujistila, že na hřbetě dračice kromě ní a problematické dračí jezdkyňe skutečně sedí další čtyři lidé.

Opodál se ozval výskot wyrmy, což znamenalo, že Krutomořané se blíží. Anarod zaslechla výmluvný svist letícího šípů — přinejmenším jeden z jejich pronásledovatelů se v poslední chvíli pokusil prolít krev nepřítele.

„Držte se!“ přikázala pasažérům.

[Utíkej!]

Mordie tryskem vyrazila do džungle.

O KROK NAPŘED

Nic nedokáže běžet tak rychle jako titánský drak. Důvod je nasnadě: titánští draci jsou patnáct metrů dlouhé, šestinohé, dvacetitunové hory čisté svaloviny s neukojitelným apetitem. Když se takový drak rozhodne běžet, máloco ho zastaví. Nedokáží to stromy ani jiná zvířata, a už vůbec ne skalní wyrmy.

Tohle ale nebyla obvyklá situace. Mordiino zranění ji nutilo zvolnit tempo až k chůzi, a pokud Anarod něco nevymyslí, dračice brzy nezvládne ani to.

Ostatní pasažéři si sundali pláště a používali je na ochranu před větrem a hmyzem. Upřímně řečeno, byl to mnohem rozumnější nápad, než by od nich čekala.

V tom horku by se měli cítit mizerně, ale nechovali se tak. Měli snad do oblečení všité magické inskripce? To bylo jediné vysvětlení, které jí dávalo smysl, i když by se jednalo o dosti drahé řešení. Inskriptoři nebyli levní a oblečení opatřené magickým nápisem se za několik týdnů či měsíců zcela zničí.

Byl to nicméně chytrý tah — a naznačoval, že jejich výlet není jen náhoda.

Po hodině chůze začala Mordie kňučet a ještě víc zpomalila. Anarod soucitně stáhla tvář.

Odepnula si jistící pružinový hák z postroje a seskočila dolů, aby dračici prohlédla ránu.

Ani ji moc nepřekvapilo, že ji Nebesanka následovala, ale ten chlapec, Gvidinion, ji tím zaskočil.

„Ta jela jako blesk!“ řekl zbytečně nahlas. „Jak se jmenuje? Můžu ji pohladit? Musíš jí čistit zuby? Jak sis ji ochočila...?“ Najednou zmlkl, když si všiml otevřených rány. „A jéje.“

A jéje, přesně tak. Zranění bylo zrovna tak ošklivé, jak vypadalo. Jeden z těch mužů sice zastavil krvácení, ale neudělal nic, aby zacelil ránu s roztrženou kůží i svalovinou pod ní. Je zázrak, že dračice vůbec dobelhala až sem.

Ani s pěti funkčníma nohama nebyla džungle k oslabenému tvorovi přívětivá. Budou-li mít štěstí, rána nezhnisá, ale Anarod už dávno přestala v podobné šťastné náhody doufat. Potřebovala čas k řádnému očištění zranění, jinak by na to Mordie krutě doplatila.

Jenže právě to si teď nemohli dovolit.

Mordie do Anarod šťouchla. Jemný náraz ji odstrčil o několik stop stranou. Dračice jí tím dala jasný pokyn: Udělej s tím něco.

Jak by si přála jí vyhovět! Podrbala ji po nadočnicovém hřebenu, i když se kvůli tomu musela trochu natáhnout.

„Bude v pořádku?“ zašeptal Gvidinion.

„Ne,“ odpověděla Anarod. „Myslím, že ne.“

Ostatní tedy slezli dolů. Zrzka položila chlapci ruku na rameno, ale nepřestávala přitom sledovat Anarod. „Musíme pokračovat bez dračice?“

Anarod na okamžik proběhlo hlavou, že zrzka naznačuje, aby ušetřila zvíře dalšího trápení. Už už se na ni chtěla obořit, že to sakra není její věc.

Jenže měla pravdu.

Tedy ne pokud jde o zabití Mordie — Anarod stejně neměla prostředky, jak to provést. Tihle Nebesané možná vládnu dostatečnou magickou silou, aby skolili tak obrovské monstrem, ale ona ne.

Ne, zrzka měla pravdu v tom, že dál už budou muset jít bez Mordie.

Krutomořané jsou skvělí stopaři. Nebylo otázkou, zda zraněnou dračici najdou, ale kdy. A kdo by zůstal s ní, toho dopadnou také.

Anarod sevřela rty. Netušila, o co téhle skupince jde, ale věděla, že toho nechce být součástí.

„Vy ano,“ odpověděla zrzce. „Já s Mordií vyrazíme na západ k Zátocě kostí.“ Ukázala zmíněným směrem. „Tím Krutomořští ztratí vaši stopu a půjdou po mně. Vydejte se na severoseverovýchod a dojdete na vrchovinu, kde —“

„To přece nemůžeš!“ vykřikl Gvidinion.

Anarod na něj zlostně pohlédla.

Zrudl a nervózně se ošil. „Chci říct... nejsou naštvaní i na tebe?“

„Jejich dva lidi jsem nezabila,“ odpověděla Anarod, „což je jim jasné, protože vědí, jak to vypadá, když někoho zabiju.“

Neměla chuť vracet se za Sikaryonem; dosud nezapomněla, jak ten lstivý prevít nařídil svým mužům, aby ji unesli.

Což ale neznamená, že bude věřit těmhle lidem.

„Ale i tak...“ Gvidinion vrhl na zrzku prosebný pohled.

Dotyčná protočila ramena a natáhla ruku. „Gvidinion má pravdu. Možná sis všimla, že nejsme zrovna místní. Průvodce by se nám hodil.“

„Tak najděte hulák a nějakého si najměte,“ opáčila Anarod. „Nevidím jediný důvod, proč bych to měla být já.“

„Co je to hulák?“ zeptal se chlapec zrzky.

„To jsou malé komunity v údolích,“ vysvětlila mu, „jenže já o nich nevím dost, abych je našla, a i kdyby se nám to nakrásně podařilo,“ zasmála se, „museli bychom rozumět jejich jazyku. Nedokážu si představit, že by většina místních mluvila haudánsky aspoň z poloviny tak dobře jako ona.“

Anarod zkřivila ústa. Zrzka měla pravdu.

„A pokud žádný důvod nevidíš,“ obrátila se na Anarod, „jeden ti dám. Nebo klidně i padesát dobrých důvodů.“ Vytáhla z batohu měsíc a hodila jí ho.

Anarod zkontrolovala jeho obsah: sedmihorské mince, rádoby vtipně nazývané šupiny. Nepočítala je, ale odhadem jich mohlo být kolem padesáti. Těch padesát šupin tedy urazilo pořádně dlouhou cestu.

Nabídka odměny mladší z obou Nebesaneck rozčílila. „Ale no tak! Proč se chováme, jako bychom se báli vlastních stínů? Vždycky můžeme jednoduše zabít každého, kdo nás dostihne, tak nač to komplikovat?“ Zjizvená dívka na důkaz svých slov vytáhla nůž a párkrát si ho přehodila v ruce, než ho opět chytla za rukojeť a zasunula zpátky do pochvy.

Anarod měla pocit, že tenhle trik od ní uvidí ještě mnohokrát. Mělo to vypadat nebezpečně, což i vypadalo, ale podle Anarodina názoru to také ukazovalo na její nezrálou. Mladá a horkokrevná, příliš dychtivá se každému předvést, příliš zbrklá, než aby chápala, proč není vždycky moudré se vytahovat.

„Ne,“ řekl opět tlustoch.

Dívka protočila panenky. „Ale ano! Víš přece, že bychom vyhráli.“ Naklonila hlavu k zrzce. „Co na to říkáš, Riso? Odrovnám je jednoho po druhém.“

Ty a Naeron se postaráte o opozdilce. Skončíme dřív, než Kaibren připraví večeři.“ Na každého při tom ukázala: nejprve na domnělé dračí jezdce Risu a Naerona a pak na stárnoucího básníka Kaibrena.

Risa polohlasem utrousila cosi, co znělo jako: „Přestaň se mi do toho laskavě plést.“

Anarod hodila cinkající měšec zpátky Rise. „Zdá se, že mě až tak nepotřebujete.“

Risa se zasmála a odhodila si vlasy z tváře. „Á, prach a bouře!“ Odvrátila se stranou a pak znovu pohlédla na Anarod. „Jestli je tohle tvůj styl vyjednávání, tak musím říct, že funguje. Takže sto šupin?“

„A co třeba pravdu?“ opáčila Anarod. „Co tady dole vlastně děláte? Dost totiž pochybuju o tom, že by párek dračích jezdců mohl potřebovat mou pomoc.“

Risa se nadechla, aby protestovala, zalhala či kdovíco, ale Anarod jí do toho skočila: „Nesnaž se mi namluvit, že nejste dračí jezdci. Mordie pach draka dobře pozná a z vás je cítit až až.“

Risa pozvedla obočí. „Vážně?“ Anarod zahlédla jiskru v jejím oku a věděla svoje. „Mezi námi je jen jeden jezdec. Já.“

Anarod se obrátila na Naerona. „Takže ty nejsi dračí jezdec? Nevypadáš zrovna jako kněz.“

„Ne,“ souhlasil Naeron, „jsem čaroděj.“

Anarod si posměšně odfrkla. Měla chuť nazvat ho špinavým lhářem, ale musela uznat, že vůbec nevypadá jako Nebesan. Nedokázala si moc dobře představit, co ho může vést k tomu ochotně se přiznat ke kacírství. „Odkud jsi?“

„Z východu,“ odpověděl. Nadechl se, že něco dodá, ale vzápětí se zarazil, nasadil otrávený výraz a směrem k Rise spustil příval slov, kterým Anarod nerozuměla.

„Pochází z východních plání,“ vysvětlovala Risa. „Je to jeden z Ilhomů.“

Anarod se snažila to jméno zařadit, a když se jí to povedlo, zvedl se jí žaludek. „Nevyhladili Ilhomy draci?“

„Ne,“ opravil ji podrážděně Naeron, „jen se o to pokusili!“

„Tak počkat,“ ozval se nesouhlasně chlapec. „Co tím chceš říct, že je vyhladili draci? Nemyslíš tím snad draky z Jagrahaje?“

„To probereme až někdy jindy,“ zamítla jeho dotaz Risa s pohledem upřeným na Anarod. „Každopádně asi vidíš, že nejsme zrovna první ve frontě do kostela. Jestli se obáváš draků, tak nemusíš. My sami se jim raději vyhýbáme.“

„Ty jsi *dračí jezdčynie*,“ vypíchla Anarod.

„To je ale bystrá hlavička, co?“ utrousila zjizvená dívka.

„Já přece nemyslím *svého* draka,“ řekla Risa. „*Můj* drak je ten nejužasnější a nejskvělejší drak, jaký kdy existoval. Zatímco ti ostatní jsou...“ Zatvářila se, jako by právě snědla shnilé ovoce.

„Ještě že jsi mi to řekla,“ podotkla Anarod, i když podle jejího názoru spadali do kategorie „hnusná hovada“ všichni draci bez výjimky. „Proč tedy ten tvůj nejužasnější a nejskvělejší drak nepřiletí a neodnese tě odsud?“

Risa jí věnovala upřený pohled a pak ukázala na koruny stromů. „Možná nechrlí oheň, ale pořád je to *drak*. Cestou ke mně by zničil obrovskou část džungle. Kdyby to špatně odhadl, mohli bychom snadno skončit jako nechtěné oběti. Vážně to chceš? Já tedy ne.“

„Zbývá mi tedy jen jediná otázka.“

„Ano?“ usmála se Risa.

„Proč jste tady?“

Nebesané (či v Naeronově případě komplic Nebesanů) si vyměnili pohledy vyjadřující různý stupeň nejistoty či podráždění. Anarod v tom rozpoznala jejich záměr: buď jí neřeknou nic, nebo něco zalžou.

„Jsme tady kvůli mně,“ přiznal Gvidinion a přikročil k ní blíž. „Můj otec má problém. Docela velký problém. Ale on za nic nemůže! Nic špatného neudělal!“ Oči se mu zaleskly zadržovanými slzami.

Anarod chvilku počkala, než se uklidní.

„Risa je moje kamarádka,“ pokračoval Gvidinion, když si promnul oči. „Tak jsem ji poprosil, aby mu pomohla. Otec potřebuje něco, co se dá najít jen v Hlubinách. Nečekal jsem, že to tady bude tak...“ V neurčitém gestu obsáhl celou džungli.

„To jsou mi věci.“ Anarod si chlapce pozorně prohlížela. Kupodivu usoudila, že říká pravdu — nebo je skvělý lhář.

Že by patnáctiletý kluk požádal dračí jezdčynie o laskavost a ta nejenže by mu vyšla vstříc, ale dokonce by se s ním vydala do Hlubin, to bylo doslova směšné.

Anarod nechápala, jak můžou čekat, že takové historce uvěří.

Možná ten kluk ale skutečně mluvil pravdu. Koneckonců, vynechal detaily. Lháři většinou doplní svůj příběh spoustou informací v domněnách, že tak bude znít přesvědčivěji.

„A našli jste, co jste hledali?“

Zjevně pookřál. „Jo. Myslím, že jo. Teď už se odsud jen potřebujeme dostat živí.“ S touto otázkou si však očividně starosti nedělal.

Anarod se podívala na celou skupinku. Divní, záhadní a nebezpeční. Dívka s noži si neuvědomovala, že jakmile v nich Sikaryon rozpozná vážnou hrozbu, pošle na ně své čaroděje. Nebylo to jako v Nebesánii, kde každým, kdo umí čarovat, skončí jako dračí jezdec, kněz nebo mrtvola. V Hlubinách se čarování sice neprovozuje pod každým stromem, ale moc k tomu nechybí.

Ne, skutečná potíž tkvěla v tom, že tito lidé byli nafoukaní. Takové chování se v Hlubinách neodpouští.

Anarod si v duchu povzddechla. Věděla, že toho bude litovat. V neposlední řadě proto, že bude muset poslat Mordii opačným směrem, což znamená, že o ni přijde. I kdyby Krutomorané dračici místo zabítí jen odvedli, Sikaryon se titánského draka jen tak nevzdá. Lepší však bude dát ji do rukou jemu než ji nechat pomalu umírat na následky zranění a otravy, až by jejího neštěstí nakonec využil nějaký jiný dravec.

Anarod ukázala na každého z nich prstem. „Takže ty jsi Risa... Naeron... Gvidinion. A ty musíš být Kaibren.“ Starší muž zdvořile kývl hlavou.

Zbývala poslední osoba, jejíž jméno zatím neznala. „A ty jsi?“ zeptala se horkokrevné dívky s noži.

„Proč bych ti to měla říkat?“

„Tohle pohledné děvče s hrozným chováním je Claw,“ odpověděla za ni Risa.

„Claw?“ odfrkla si Anarod. „Nechte mě hádat: vybrala si to jméno sama, že?“

„Jdi do prdele. A jak se jmenuješ ty, trollko?“ zabručela Claw.

„Jhyanglae,“ odpověděla Anarod, aby podle reakce ostatních zjistila, kdo z nich ovládá sumulštinu. Kaibren přijal její odpověď bez mrknutí oka, zatímco Naeron zaskočeně vyvalil oči a Risa si zakryla pusou, aby potlačila smích.

Claw slovu očividně nerozuměla, ale z reakce ostatních pochopila, že šlo o vtip na její účet. Zavrčela a rychle stáhla ruku, kterou Anarod podávala. „Co řekla?“

„Nebylo to ani tak jméno, jako spíš pokyn,“ vysvětlila Risa.

„Fakt?“ Claw se otočila k Anarod. „Uvidíme, jak se budeš smát, až —“

Kaibren jí položil ruku na rameno. „Jen hlupák odřízne lano, na kterém visí z útesu.“

Dívka se uklidnila, a zrovna když přikývla, dolehl k nim vzdálený rytmičtý zvuk. Bubny.

„Hudba?“ Gvidinion sklonil hlavu k rameni.

„Ne,“ řekl tiše Naeron, „zpráva.“

„Fakt roztomilý,“ utrousila ironicky Claw. „To si ti ztracení trollové dávají znamení bubnama nebo co?“

Nevěstilo to nic dobrého. Pokud Krutomořané posílají signál jednotkám před sebou, nemusejí se obtěžovat jejich skupinku předhánět. Anarod netušila, jak hluboko do džungle v těchto dnech Sikaryon vysílá své bojovníky. Nejspíš hodně daleko. Nevěřila, že její společníci dokážou pronásledovatelům uprchnout, a pokud Risa říkala pravdu, nemají ani ponětí, jak se domluvit s místními.

„Kam se potřebujete dostat?“ zeptala se Risy.

„Na vrchovinu,“ zazněla okamžitá odpověď. „Někam, kde je otevřená krajina, aby tam můj drak mohl přistát.“

To se dalo snadno zařídit, a navíc by díky tomu opustili krutomořské území, což se Anarod náramně hodilo.

„Fajn,“ řekla a natáhla ruku k Rise. „Dej mi ten měsíc. Právě jste si zjednali průvodkyni.“

Poté co Anarod přivázala darované oblečení k Mordiiinu postroji, všimla si, že Gvidinion stojí dračici vedle hlavy a něžně ji hladí po nose.

Zarazila se a udiveně na něj zírala, překvapená, že mu to Mordie dovolila. Žádné zavrčení či jiné známky nelibosti, dračice si chlapcovu pozornost evidentně užívala.

„Líbíš se jí,“ řekla.

„Je to miláček.“ Gvidinionovi se až příliš leskly oči. „Kéž by... kéž by se to dalo vyřešit nějak jinak.“

Ano, to bych si taky přála, pomyslela si Anarod.

Podrbala Mordii po hraně čelisti.

[Něco bych od tebe potřebovala, krásko,] řekla jí. [Jen maličkost a pak můžeš klidně spát.]

Když dračice pohnula hlavou, Gvidinion o krok ucouvl, ale nevylekal se. Mordie se přiklonila k Anarod a ta jí naznačila, co potřebuje. Anarod potlačila její protesty a přesvědčila ji, aby se k další skupině lidí, kterou uvidí, chovala jako hodná holka. Má pěkně sklonit hlavu a roztomile zakňučet, protože to budou Anarodini přátelé.

Byla to skoro pravda. Sikaryona kdysi považovala za přítele. Byl pro ni víc než jen přítel. Mordie má teď nejlepší šanci na přežití, když bude co nejvíc připomínat velkého ochočeného vakochrta žebrajícího o zbytky.

[Běž,] přikázala jí. [Nezastavuj se, dokud tě nenajdou. Nechoď za nimi. Nech je, ať tě sami chytí. A pak se s nimi koukej skamarádit.]

Mordie do ní naposledy strčila čumákem a odbelhala do lesa.

Anarod pomalu vydechla a nevsímala si toho, jak má sucho v ústech a jak se jí svírá hrdlo. Otočila se k Nebesanům a mávla rukou opačným směrem.

„Tak jdeme. Držte se za mnou a nezůstávejte pozadu. Až sem dorazí Kruto-mořané, musíme být co nejdál.“

HORKÁ HLAVA

Na to, aby pronásledovatelům unikli, však nebyli dost rychlí.

Anarod musela vést skupinu přes všechna nebezpečná místa a také se vracet zpět, aby zahladila stopy. Risa má možná některé předky z Hlubin a Naeron odsud snad dokonce pochází sám, ale ani jeden z nich se v džungli nevyzná.

Kdyby měli víc času, naučila by něco z toho Claw, která má to správné uvažování a jejímu oku nic neunikne. Bylo by však až příliš ambiciózní očekávat, že osoba, která prožila celý život ve výšce pěti kilometrů, či dokonce výš, se naučí všechny potřebné dovednosti během pouhých několika minut.

Kdykoli Nebesané otevřeli pusy, Anarod je ostře napomenula, ať jsou zticha.

Něco bylo špatně. Něco tu scházelo. Nakonec si uvědomila, že to, co jí chybí, je rytmický tlukot Mordiina srdce v kontrapunktu s lehkým dusotem jejích kroků. Anarod si na tu směsici zvuků už natolik zvykla, že bylo až bolestné je teď neslyšet.

Nebyla to však jen nepřítomnost dračice, která v ní vyvolávala šířavý pocit, že něco není v pořádku.

Vítr rozechvíval listy v korunách stromů, divá zvěř vrískala a ječela, až se země chvěla, a do toho všeho zazníval hukot vzdáleného oceánského přílivu, chvíli tichý a chvíli doslova ohlušující. Všude kolem ní se vznášela vůně země, zeleně, květin a slabý, ale štiplavý pach čehosi olejnatého a kyselého.

Zastavila se.

„Co je?“ zeptala se Claw.

Anarod zvedla ruku. „Tiše.“

Claw se chystala ztropit povyk, ale Kaibren ji chytil za paži a ona zmlkla.

Anarod bezděčně napadla otázka, kdo tady koho vlastně hlídá.

Něco se k nim blížilo. Buď smečka, nebo...

V duchu se spojila s vědomím skalních wyrm.

Byly blízko. Až příliš blízko. Krutomořští buď prohlédli Mordiin pokus odlákat je opačným směrem, nebo to vzhledem k početným Sikaryonovým jednotkám byl zbytečný tah.

„Co se děje?“ zašeptala Risa.

„Je tvůj drak někde poblíž?“ zeptala se namísto odpovědi Anarod.

„K čemu by nám byl?“ nechápala její otázku Risa. „Kdyby byly mezi korunami stromů dostatečně velké mezery, aby se jimi protáhl, už by to byl udělal.“

„Nepotřebuju, aby tady přistál. Chci, aby na můj povel zařval. Drak na lovu skalní wyrmy vyděsí. Některé instinkty jsou příliš silné na to, aby je ve své domýšlivosti ignorovaly.“

Anarod ukázala na silně rozvětvený a bohatě olistěný strom. „Na tenhle strom teď vylezeme. A rychle!“

„To bych netvrdil,“ pípl Gvidinion v pokusu o chabý protest.

Claw zatím přehodila přes větev lano, které oběma starším mužům usnadní šplhání, spolu s Risou pomohly Kaibrenovi s Naeronom opatrně vylézt nahoru a pak je následovaly. Za nimi se vlastními silami drápal Gvidinion, zatímco Anarod se dole snažila zamést stopy, načež se vydala za ním a nakonec lano vytáhla.

„A co teď?“ zašeptal Gvidinion.

Anarod mu dlaní překryla ústa, jelikož právě v tu chvíli se v dohledu objevila smečka skalních wyrm.

Strom, na němž se skrývali, obklopovaly husté keře. Shluk pralesních rostlin zde vedl nejpomalejší botanickou válku na světě, v níž rozličné druhy uzavíraly spojenectví, shromažďovaly zdroje a využívaly každý paprsek slunce pronikající mezerami v korunách stromů. Pro skalní wyrmy pod nimi nezbyvalo dost místa, což bylo jediné dobře, jelikož každý člen téhle smečky nesl na zádech jezdce s fialovou malbou na kůži, typickou pro Krutomořany.

Podobně jako Škrabák s Copánkem měli i tito bojovníci na sobě jen minimum zbroje (jelikož bez pomoci inskriptorů bylo na podobné nesmysly hrozné vedro). Způsob nošení opasků, nárameníků a doplňků však vykazoval zřejmou jednotnost. Byly to uniformy.

Jejich výstroj měla na řadě míst vyšitý Sikaryonův symbol — modrou vlnu na fialovém pozadí — opakující se i na přezkách opasku a na špercích.

Vážně se snaží stát se králem, pomyslela si Anarod a spolkla hořkou slinu.

A nejspíš se mu to i podaří.

Jezdci mířili nesprávným směrem. Bude-li Anarod přát štěstí, muži pojedou dál, dokud se nesetkají se skupinou pronásledující Mordii, a ona je bude mít z krku. Pokud jí štěstí přát nebude, rozhodnou se pročesávat džungli.

Nakonec to bohužel dopadlo ještě hůř: jezdci se zastavili k odpočinku sotva deset metrů od jejich stromu. Stačilo, aby si některý z nich všiml zlomené větvičky či zabloudil pohledem vzhůru, a budou prozrazeni.

Sledovala je, aby se ujistila, že jde skutečně o pouhou přestávku, během níž si Krutomořané chtějí krátce odpočinout či nakrmit wyrmy. Všechno tomu nasvědčovalo; muži a ženy se častovali vtipnými historkami a smáli se. Její předpoklad ohledně fyziologické pauzy stvrdil muž, který odkráčel za nedaleký keř.

Náhle se v korunách stromů něco uvolnilo a s hlasitým kovovým řinčením to dopadlo na kámen ležící na zemi — v Hlubinách se takové zvuky nesou velmi dobře. Ať to bylo cokoli, evidentně šlo o lidský výtvar.

Krutomořané zanechali žertů a jali se prohledávat okolí. Pokud mají všech pět pohromadě — a nebyl důvod předpokládat opak —, nepotrvá dlouho a uvědomí si, že se mají podívat nahoru.

Anarod popadla Risu za ruku. *Ted!* vyslovila neslyšně.

V Risině tváři se mihl záblesk zmatku, který zmizel tak rychle, že mohlo jít jen o hru světla. Pak zavřela oči.

Nad baldachýnem stromů zaburácel dračí řev hlasitý jako hromobití.

Pokud při předchozím slabém zařinčení Krutomořští zpozorněli, nebylo to nic ve srovnání s jejich nynější reakcí. Skalní wyrmy zachvátila panika, dvě z nich přetrhly vodítka a daly se na útěk. Vojáci začali pokřikovat, aby dostali zbylá zvířata pod kontrolu. Ti, kterým wyrmy neutekly, popadli oba pěší nešťastníky a vyrazili do džungle chytit uprchlá zvířata.

[Potřebuješ ode mě ještě něco, má drahá?]

Kolik je to let, co Anarod naposledy slyšela draka promluvit? Rozhodně spousta. A přesto ne dost. Tento byl však jiný.

Nikdy nezažila, že by některý z nich hovořil tak ohleduplně.

Její myšlenky přerušila Risa, když se naklonila dozadu a shodila Claw z větve.

„A to jsem si zasloužila čím?“ Dívka se s jadrnými nadávkami zvedla na nohy.

Risa seskočila elegantně, jako by sestupovala ze schodů. „Myslíš, že jsem si nevšimla, cos provedla?“ Hlas měla chladný jako led.

„Smekla se mi ruka,“ bránila se Claw.

Zatímco ostatní slézali k zemi, Risa cosi zvedla ze země — nůž. Jeden z Clawiných. Změřila si ho kritickým okem. „Myslíš, že jsem pitomá?“ řekla tiše.

Clawin mrzutý výraz zmizel a vystřídal ho strach.

Anarod se ohlédl po ostatních. V Kaibrenově tváři se zračilo znepokojení. Vypadalo to, že se bez ohledu na vlastní bezpečí chystá skočit mezi obě ženy. Naeron něco polohlasem mumlal, zatímco si dvěma prsty přiloženými na zápěstí měřil puls.

„Mohla jsem to s nima vyřídit,“ prohodila Claw. „Byli jsme dost na ráně.“

„O tvoje schopnosti tady nejde,“ Risa si přehmátla nůž, „jde o tvou ochotu plnit rozkazy.“ Nůž teď držela v pozici, jako by jím chtěla vrhnout.

Claw před ní ucouvla a ruce přesunula k dýkám. „Fakt to chceš udělat? Tady?“

Risa vrhla nůž.

Většina neznalých má za to, že vrhat nožem není nic těžkého, avšak dosáhnout toho, aby se do cíle zabodla čepel, místo aby se od něj jen odrazila rukojeť, vyžaduje výborné ovládání a dokonalé načasování. Tento nůž se ovšem trefil přesně.

Dívku ale nezasáhl. Místo toho se zabodl do stromu po Clawině levici. Čepel se do kmene zanořila až po rukojeť, takže bylo prakticky nemožné nůž vytáhnout.

Risa buď použila kouzlo, nebo byla silnější, než její křehký vzhled napovídá.

„Ne, tady to provádět nebudeme,“ souhlasila, „ale jestli znovu porušíš můj příkaz, už ti to tak snadno neprojde,“ řekla a odkráčela.

Anarod se zamyslela nad tím, čeho byla právě svědkem. Ne že by jí zlomilo srdce, kdyby Risa svou společnici zranila. Sama byla na tu namyšlenou krvelačnou holku taky našťvaná — Claw se podle všeho snažila rozpoutat bitku s Krutomorany jen proto, aby se nenudila.

Pokud měla Anarod dosud nějaké pochybnosti, jestli je Risa dračí jezdkyní, tato malá ukázka je zahnila. Jezdci drakům nevelí, ve skutečnosti je to naopak, zároveň však tlumočí jejich slova. Daná kombinace nevyhnutelně vede k tomu, že se jezdcí chovají povýšeně a panovačně.

„Hned jsem zpátky,“ řekla ostatním Anarod, ačkoli jediný Naeron přikývl, aby dal najevo, že ji slyšel.

Vrátila se ke stromu, z něhož právě slezli, a pustila se po něm opět nahoru. Nikdo nic nenamítal. Anarod se domnívala, že se ostatní až příliš zaobírají výměnou názorů mezi oběma ženami, než aby si všímali jí.

Džungle představuje nepřehlednou hustou zmrštinu stromů, lián a vzájemně se přerůstajících rostlin, která je příliš přeplněná a chaotická, než aby poskytovala užitečné informace. Ani Anarod se neodvažovala zůstat nahoře déle než pár vteřin. Větve tam rostou řídké a na svou kořist zde číhá spousta predátorů, například mrchožravé vrány, které takto blízko otevřené obloze čekají na sebemenší příležitost.

Stačil jí jen letmý pohled a našla, co hledala.

Spatřila místo, kde stromy rostou jinak a na rozdíl od těch okolních mají tmavě zelené, místy dokonce fialové listy. Koruny tam byly stejně husté jako v místě, kde se právě nacházeli, avšak baldachýn džungle tvořil menší počet větších stromů.

Vydala se po větvích zpátky dolů. Když seskočila na zem, obrátila se na obě ženy: „Jestli jste vy dvě už skončily, tak vyrážíme na severozápad.“

„A co je tam?“ zajímal se Gvidinion.

„Bažina.“

„Chceš zamést naše stopy cestou přes bažinu?“ zeptala se Risa.

Anarod zavrtěla hlavou. „Ne. Naše stopy už nehrají roli. Krutomorští nás pronásledovat nebudou.“

„Takže nás pronásledovali Krutomorané?“ zeptal se Gvidinion.

„Není to fuk?“ prohodila Claw. „Otázka podle mě zní: Proč by nás tam *neměli* pronásledovat?“

Anarod vykročila, ale ještě se ohlédla. „Protože nejsou sebevrahové.“

CYKLUS OHNĚ

Člověk nemusel být rodilý Hlubiňan, aby poznal, že térovníková bažina je místo, kterému je třeba se vyhnout.

Zatímco džungle překypuje životem, tato bažina je jejím pravým opakem. V lesní půdě roste jen málo vegetace a ta, která přežije, je zakrnělá a nabývá podivných tvarů. Místa, která by jinde pokrývala rozličná flóra, jsou porostlá houbami. Samotné výpary ve vzduchu bohatě stačí k tomu, aby člověku slzely oči a sevřelo se mu hrdlo, zvlášť když se k nim přidá i další, nahořklý a štiplavý pach.

Stromy zde však vynikají až urážlivou krásou: fialová barva větví je tak tmavá, až působí jako černá, kůra se stříbřitě leskne a listy jsou světlejší, fialově červené. Jejich kořenové systémy se spojují v mohutné, propletené obludnosti, které v zemi často vytvářejí obrovské jámy plné vody s duhově se lesknoucí hladinou.

Při okraji bažiny se Naeron zarazil.

Nešel sice jako první, ale zdálo se, že Risa jeho pohyby vnímá. Když zůstal stát, zastavila se i ona a všichni ostatní.

„Co se děje?“ zeptala se.

Soustředěně sraštil obočí a upřel pozornost na Anarod. „Térovníky?“

„Ano,“ přiznala Anarod. Nemělo smysl mu lhát.

Přikývl. „Myslel jsem si to,“ řekl a kráčel dál.

Ted', když se Anarod nesnažila být na dvou místech najednou, postupovali mnohem rychleji. Ne že by si to užívala — procházet v děsivém tichu mezi temnými stíny a dýchat přitom štiplavé výpary nebylo nic příjemného. Celá bažina s sebou nesla silný pocit odmítnutí, jako by její duch dával všem cizincům jasně najevo, že zde nejsou vítáni a že cesta přes ni může pro každého snadno být i cestou poslední.

„Ten vzduch tady není... jedovatej... že ne?“ Gvidinion si promnul uslzené oči.

„Pokud se nebudeme loudat, nic se nám nestane,“ odpověděla Anarod.

„Ve všech těch slovech útěchy a ujištění se nenacházel jediný záchvív spolehlivé jistoty,“ odrecitoval Kaibren a zůstal na ni hledět se sevřenými rty.

„Tím myslí, že jsi neřekla ne,“ přeložila jí jeho slova Claw.

„A má pravdu,“ souhlasila Anarod.

„Sakra.“ Claw jí pohlédla zpráma do očí. „Už ti někdo řekl, že jsi neskutečně ukecaná?“

„Jenom v posteli,“ odvětila suše Anarod a dodala: „Jdeme dál. Tohle není vhodné místo na zastávku.“

„Jako by někde v Hlubinách takové bylo,“ utrousila Risa.

„Žádný cíl není příliš vzdálený pro krušné sny a lítost starců, skomírajícím světlem života či dne však stává se otrokem potřeb přicházející temnoty,“ poznamenal Kaibren.

Anarod na něj úkosem pohlédla. Očividně se mu vrátil hlas, alespoň v této podobě.

„Tím chce říct, že brzy bude tma a neuvidíme na cestu,“ přeložila jeho slova opět Claw. „Jak to vyřešíme? Zapálíme pochoděň?“

„Ne,“ odmítl důrazně Naeron.

„Žádný oheň nebude,“ dodala Anarod. „*Za žádných* okolností.“

„Není támhleto jeskyně?“ Claw ukázala na temný stín pod skalní stěnou porostlou plazivými šlahouny. „Mohli bychom...“

„A ani žádná jeskyně,“ dodala Anarod. V celých Hlubinách není jediná skalní dutina, v níž by něco nežilo, a v térovníkové bažině se nebezpečí ještě násobí. Výpary z bažin se mohou v níže položených místech hromadit a vytlačit všechen vzduch. V případě tohoto konkrétního bažinatého porostu navíc

jde o hustou síť jeskyní a tunelů, které vedou k podzemní řece vlévající se přímo do Zátoky kostí.

Tím by si vůbec nepomohli, jelikož řeka by je dovedla přímo na kruto-mořské území, nehledě na nebezpečí oceánu jak ze strany mořských potvor, tak i vražedného přílivu. Anarod ukázala na shluk spletitých térovníkových kořenů, které byly v šeru sotva vidět. „Tady na chvíli zastavíme. Odpočineme si a najíme se, ale pak musíme pokračovat, protože tábořit se tu nedá.“

„Fajn,“ souhlasila unaveně Risa.

Unavení byli všichni. Krutomořané je donutili pochodovat během největšího vedra, kdy je vzduch tak vlhký, že by se dal stáčet do lahví, a tak horký, až málem bublá. Anarod to zmáhalo a přistihla se, že Nebesanům závidí jejich oblečení opatřené magickými nápisy. Kdyby to považovala za bezpečné, byla by první, kdo by navrhl přespání v bažině.

Kaibren vysypal obsah batohu a na zemi se objevila tak velká hromada věcí, až Anarod napadlo, jestli nejde o nějaký nový typ skládacího zavazadla. S otráveným výrazem chvíli jen tak stál a pak začal všechno cpát zpátky do batohu. Nakonec cosi zašeptal Claw.

Dívka zamračeně pohlédla na Anarod. „Žádný pochodně, říkáš? Ani oheň za žádných okolností? Kaibren totiž umí oheň opatřit ochranným štítem.“

Naeron rozčileně odhodil kámen. „Ne!“

Kaibren v reakci na to rozpráhl ruce. Gesto *Co sakra pořád máš?* nebylo třeba překládat.

Anarod si povzdechla. Tohle měla očekávat. „Žádný oheň jakéhokoli druhu! Žádný zdroj tepla! Žádné jiskry! Jen se zkuste,“ pohládila zem, „dotknout hlíny — co cítíte?“

Risa ani Naeron se neobtěžovali, ale ostatní byli zvědaví.

„Jak to, že je tak masná?“ Gvidinion mezi prsty promnul hrudku černé, mazlavé zeminy.

„Térovníky,“ odpověděl Naeron a pomaleji dodal: „*Tér.*“

„Je to masné,“ potvrdila Anarod. „A je to úplně všude. V půdě, ve vodě, dokonce i ve vzduchu. Právě proto nás Krutomořané nebudou pronásledovat. V Hlubinách se oheň šíří rychle, ale v térovníkové bažině se může vznítit i samotný vzduch. Žádný ochranný štít by nám nepomohl. Stačí jediná jiskřička a celá bažina je v plamenech.“

Někteří údivem zalapali po dechu. Kaibren zbledl a pokračoval v házení zásob do batohu. Anarod spokojeně přikývla. To je dobře — berou tu hrozbu vážně.

„To ale nedává smysl,“ namítl Gvidinion a zamračeně na ni pohlédl, jako by mu právě zalhala.

Anarod pozvedla obočí.

„Přece tady už muselo někdy hořet,“ řekl chlapec a rozhodil rukama. „Jestli tohle všechno vzplane pokaždý, když se objeví sebemenší ohýnek, jak to, že bažina vůbec ještě existuje?“

Anarod se zasmála. „Tyhle stromy oheň potřebují, aby jejich semena vzklíčila. Všechno, co zde roste, je vůči ohni buď odolné, nebo se následně dokáže rychle zotavit. Bažina požár přežije.“ Usmála se. „Ale my ne. Ledaže bys měl oblečení opatřené inskripcí, která tě před takovým žářem ochrání.“

Risa jí věnovala dlouhý nedůvěřivý pohled. „Plahočíme se tudy, abychom setřásli Krutomorany, nebo mého draka?“

Anarod vytáhla z brašny kousek čeny a zakousla se do ní. Zpřima pohlédla do Risiných krásných zelených očí a odpověděla: „Proč by to měla být pro tvého draka překážka? Říkala jsi přece, že nemá s ohněm co do činění.“

Nebylo to od ní tak docela upřímné. Kromě ohně existoval tučet jiných živlů, které mohly térovníkovou bažinu proměnit v žhnoucí peklo.

Claw se na Anarod zamračila. „Jestli tu vznikne požár, budeš v háji stejně jako my.“

Anarod pokrčila rameny. Přesně o to tady jde. Konečně jim to začíná docházet.

„Žádný strach,“ mávla rukou Risa. „Už jsem ho varovala, ať sem nelítá.“ Vzдорovitě našpulila ústa směrem k Anarod. „Každopádně *můj* drak oheň nechrlí.“

Anarod čekala, že Risa vysvětlí, co tedy její drak chrlí, když ne oheň, ale ta se k tomu neměla. Bylo to svým způsobem zvláštní, jelikož dračí jezdci se obvykle můžou přetrhout, aby ostatním dopodrobna vyličili, čím jsou jejich draci výjimeční.

Anarod se otočila k chlapci. „Bažina má i své přednosti. Sáhni na ty kořeň,“ řekla a sama položila dlaň na tmavě šedou kůru.

Gvidinion ji napodobil, a když se dřeva dotkl, překvapeně vyvalil oči a ucukl, jako by se spálil. Vzápětí však na kořen znovu položil dlaň. „Páni! Je studenější!“

„Jestli se chceš osvěžit, stačí se opřít o kmen,“ vybídla ho. „A něco bys měl sníst...“ Odmlčela se, když z dálky zaslechla podivný zvuk.

„Děje se něco?“ zeptala se Risa.

„Pšt,“ utiřila ji Anarod.

Znělo to jako zvláštní pulzující praskání. Ozývalo se slabě, ale postupně zesilovalo.

Pokusila se nacítit, zda se v okolí nevyskytuje nějaké zvíře. Ačkoli to tak v danou chvíli nevypadalo, v térovníkové bažině žije spousta zvířat, i když mají jiné rozměry než obří monstra jinde v džungli. Všechna umí dobře létat či běhat, případně obojí. A také to hojně praktikují.

Náhle jí projela vlna emocí. Strach, hrůza a hluboký, hořký pocit zrady.

Pomyšlení, že by se Sikaryon snížil k takové ubohosti...

Ne. Jistě je to jen náhoda či omyl. Ale nebylo to nakonec jedno? Důsledky budou stejné.

Anarod znovu zvedla batoh. „Všichni vstávat! Změna plánu. Zdá se, že jsem Krutomorany špatně odhadla.“

„Počkej, nechceš tím snad říct...“ Gvidinion na ni pohlédl s panikou v očích a popravdě řečeno k ní měl dobrý důvod.

„Ano,“ přisvědčila pochmurně Anarod. „Někdo založil požár.“